

[Lowzow]

berørt. Det er nærmest en løs tanke, man her har fremsat som et beslutningsforslag, for i hvert tilfælde som det er formuleret her, står det meget uklart, hvordan det i virkeligheden skal fungere.

Det er også sagt allerede, at den, der har købt den jord, hvor risikoen er størst, også har handlet den billigt, og den, der har købt den dyre jord, skal altså forrente mere.

Der er en hel række spørgsmål, som det vil være næsten umuligt at administrere i denne sag. Jeg kan slet ikke forestille mig, hvordan man skulle kunne føre den kontrol, som var nødvendig, hvis man virkelig skulle gå ind på tanken.

Jeg vil da også komme ind på, at det er en helt forkert tankegang for mange af landbrugene, at det kun er den afgrøde, der ligger på jorden, der er afgørende for, hvordan brugets økonomiske status er. En mand, der har satset på den animalske produktion og derfor er meget lidt afhængig af sin egen jordproduktion, bliver reelt ikke økonomisk angrebet nær så hårdt, som hvis han kun havde satset på planteavlproduktionen. Det er altså en ting, der på samme størrelsesareal vil give et helt forskelligt udbytte.

Der er også spørgsmålet om afgrødevalg. Hvem skal tage stilling til, om den mand, der har den dårlige avl, har valgt afgrøder, som faktisk slet ikke hører hjemme på den gård? Hvem skal tage stilling til, om han har gødet rimeligt for at sikre sin avl? Hvem skal vurdere hans personlige indsats i høstperioden, om han har høstet, mens tid var? Og hvilken grund er der endelig til at stille ham anderledes end naboen, som har været så forsynlig at tegne sig en forsikring mod nogle af disse ting. Der står direkte, at det skal fradrages.

Endvidere står der i forslaget, at staten skal træde ind, hvis der ikke er penge nok i denne fond, og det vil sige, at så er vi tilbage, hvor vi begyndte. Jeg tror nok, vi skal holde fast ved, at der skal en politisk beslutning her i folketinget til, og når der har været en katastrofe for nogen, har det også vist sig, at der som regel har været en rimelighed i behandlingen her i folketinget. Det er vistnok det, vi skal holde fast ved.

Prehn (CD):

I det af SF fremsatte beslutningsforslag hedder det så smukt: »solidarisk katastrofe-

fond«. Og i samme sætning siger man: »obligatorisk medlemskab«. Jeg tror ikke, man i SF er klar over, at der hos landmænd er en indstilling, som man kunne ønske var mere udbredt i samfundet. Landbruget er et meget selvhjulpent erhverv baseret på den enkelte landmands selvstændighed, og når der fra SFs side peges på obligatorisk eller tvunget medlemskab, peger man direkte på at slå denne selvstændighed itu.

Landbruget har båret en indtægtsnedgang gennem et par tørkeår, og de problemer, dette medførte, er på udmærket måde klaret igennem statsgaranterede lån gennem de normale kanaler. På andre felter har landbruget selv taget sine forholdsregler gennem forsikringer. Blandt de ting, SF nævner i forslaget, gælder det f. eks. haglskader. Skulle ekstraordinære forhold opstå, må regeringen og vi her i folketinget overveje, hvad der kan gøres, men vi ser ingen grund til at lave en ny bureaukratisk ordning som af SF foreslået.

Jeg kan ikke tilbageholde en kritisk bemærkning over for, at SF, når det gælder landbruget, er så ivrig efter, at erhvervet selv skal betale sikringen, mens SF på andre områder er ivrig efter at sørge for offentligt betalt sikring af folk på alle mulige måder.

Vi er naturligvis altid åbne for en fordomsfri udvalgsbehandling, men vi tror ikke meget på dette forslag.

Fuglsang (DKP):

Kommunisterne er selvfølgelig enige med forslagsstillerne i, at landbruget også fra naturens side fra tid til anden stilles over for uforskyldte vanskeligheder, som mange landmænd ikke kan klare ved egen hjælp. Jeg understreger dette med »fra naturens side«, fordi en del af landbrugets vanskeligheder også kan skyldes politiske og økonomiske forhold. Men lad det være.

I tilfælde af disse naturlige vanskeligheder, f. eks. netop tørken, har man fra kommunisternes side været absolut positive over for, at der blev ydet hjælp til de hårdest ramte, og når man taler om, hvad andre skal betale i sådanne tilfælde, er det jo os andre, der betaler hjælp til landbruget, nemlig skatteyderne, noget, som vi altså i dette konkrete tilfælde finder i orden, ikke blot for disse landmænds egen skyld, men også på grund